

SZÁJA TÁTOG

A falból egy hosszú résen át
a gyerekkor hangja, vékony hajszál.

Sűrű suttogások ömlenek a falakból,
tévedések, az önámítás váladéka.
Egy kép lebeg. Az éj mohó szakadéka
magához rántja. Hullás épült a szavakból.

Száll a lélek sötét madara. Sűg valamit ő is,
mosolya dúlt semmiség, csalóka látomás.
Pokolzsivaj kenődik szét közömbösen. Állomás,
hol életen át vesztegeltél, keserű ködbe tűnik.

Hajótörés. Merülsz a fáradt férfikor
kataton, ócska emlékmorájába.
A test utolsó néhány karcsapása.
Még látszol. Eltűnő, szétfosló ikon.

Lesüllyed a néma sors, a szája tátog.
Nem sikerült. Nem voltunk halhatatlanok –

Romain Gary (Émile Ajar)

SALAMON KIRÁLY*

Bognár Róbert fordítása

A *Shush* az a csehó, ahová hetente egyszer okvetlenül elmegyek, de van, hogy többször is, és mindenkit ismerek. Van egy rakás pont ugyanilyen hely, és jobban tettem volna, ha egy másikat választok, olyat, ahol nem ismernek. Én leszarom, hogy mosolyognak rajtam, hogy olyan nővel jövök, aki bőven az anyám lehetne, én a Cora kisasszony bőrében éreztem rosszul magam. Belém karolt, és egy kicsit hozzám is simult, és rögtön volt a bárpultnál egy kicsaj, a Cathy, aki pont úgy mosolygott, ahogy említettem. Úgy ült ott a hülye picca, mintha legalábbis hivatásos volna, pedig egyáltalán nem kurva, hanem pékkisasszony az apja üzletében, a Ponthieu utcában. Tetőtől talpig végigstírolte Cora kisasszonyt, ahogy elhaladtunk mellette, de annyira pofátlanul, hogy ha az apja

* Részlet a Park Kiadónál idén tavasszal megjelenő regényből.

vagyok, tuti, hogy lekeverek neki egyet. Mondom, úgy végigstúrólte Cora kisasszonyt, mintha hatvan éven felülieknek tilos volna a belépés, és én úgy éreztem magam, mint egy szexshopban, csak fordítva. Jó, háromszor vagy négyszer megbasztam a Cathyt, de az nem jogosítja fel, hogy megengedje magának a viselkedést. Még épp csak elhaladtunk, amikor ő már Carlos felé fordult, ő a tulaj, és követve bennünket a tekintetével, súgott neki valamit. Vannak undorító kifejezések, amelyeket egyszerűen tűrhetetlennek tartok, ilyen például az, hogy „buzi köcsög”, és nem hallottam ugyan, de pont olyan volt, mintha hallanám.

– Bocsánat, Cora kisasszony!

Lefejtettem magamat róla, és odamentem a Cathyhez.

– Mi a túró bajod van?

– Nekem?

– Mit képzelsz magadról?

– De hát...

– Ne merészelj lebuziköcsөгözni, mert bebaszok egyet!

Carlos röhögött, és volt a bárpultnál egy-két kis szarházi, aki szintén majdnem. Legszívesebben mindnek betörtem volna a pofáját, annyira rám jött a harci ideg. Aztán már nem is röhögtek, mert látták, hogy nincs más, csak ők, és nekem most pont ők is megfelelnének.

– Úgyhogy vigyázz magadra, Cathy, ne szemétkedj!

Nem hagytam neki időt, hogy mondjon rá valamit, mert ha elkezdünk ide-oda mondogatni egymásnak, annak soha nincs vége. Visszamentem Cora kisasszonyhoz, a Sex Pistols plakátját nézegette a klotyóajtón.

– Bocsánat, Cora kisasszony!

– Barátnő?

– Á, dehogya, csak néhányszor lefeküdtünk egymással. Erre parancsoljon!

– Én nem értem a mai fiatalokat. Nem olyanok, mint a mi időnkben. Ti már nem tudjátok, hogy milyen az, amikor égzengés van és földindulás.

– A fogamzásgátló tableta miatt van.

– Tudnád, milyen kár!

– Reng a föld eleget, minek hozzá még égzengés is, Cora kisasszony?

A terem túlsó végébe kísértem, be a sarokba, de a szomszéd asztalnál rögtön összesúgtak, és nagyon nézték Cora kisasszonyt.

– Azt hiszem, megismertek – mondta.

– Mikor is hagya abba az éneklést, Cora kisasszony?

– Voltam a tévében úgy másfél éve a realistaszon-fesztiválban. Két éve pedig egy gálaesten szerepeltem Béziers-ben. Szerintem egyébként újra divatba jön a realista szon.

Megfogtam a kezét. Nem személyes célzattal, de hát nem lehet megfogni az egész világ kezét.

A három kiscsaj a szomszéd asztalnál biztosan azt gondolta, hogy azért vagyok Cora kisasszonnyal, mert belőle keresem a kenyeremet, mindig ez jut legelőször az olyanok eszébe, akiknek nincsen eszük. Többnyire csinos lányokkal szoktam mutatkozni, úgyhogy örültem Cora kisasszony nevében, hogy ilyen jó pozícióba került. Elvettem magam a bársonyülőkén, mint egy nagymenő, és a jobb karommal átfogtam Cora kisasszony vállát. Diszkrétan kibontakozott.

- Nem szabad, Jeannot. Néznek minket.
- Cora... Volt egy Cora nevű nagy színész nő, Cora Lapercerie.
- Jaj, istenem, honnan tudod te ezt? Nagyon régen volt, jóval a születésem előtt.
- Attól még nem kell elfelejteni. Ha lehetséges volna, én mindenkire emlékeznék, minden emberre, aki valaha élt. Így is elég rohadt egy ügy ez.
- Mármint micsoda?
- Mármint az egész. Úgy is, ha nem felejtik el az embert.
- Engem igazából úgy hívtak, hogy Coraline Rontache. Azt változtattam Lamenaire-re.
- De miért? A Rontache is szép név.
- Mert Coraline Rontache, az úgy hangzik, mint „korai rontás”. Egyébként kiskoromban állandóan azt hallottam apámtól, hogy a neve miatt ül átok rajta, amiatt van a rontás.
- Beteg volt?
- Nem, de az anyám fűvel-fával csalta, és végül lelépett. Emiatt emlegette apám a rontást. Tízéves voltam. Leitta magát, de ült tovább az üres üveg előtt, és verte az asztalt, hogy „rontás, rontás, rontás!” Sose felejttem el. Azt gondoltam, hogy talán csakugyan átok ül rajtunk a nevünk miatt, rontás. Ezért vettem fel a Cora Lamenaire nevet.
- Azért a pénzért akár a Durand vagy a Dupont nevet is felvehette volna.
- Miért?
- Mert a többi ember számára olyan mindegy, hogy Durand vagy Lamenaire vagy Dupont vagy Rontache. Láttam egy ismeretterjesztő filmet a boszorkányokról és a babonáságról...
- Hogy jön ez ide?
- Úgy, hogy abban egy tudós megmagyarázta, hogy az átok levétele, ahogy a hivatásos boszorkánymesterek nevezik, egyszerűen hókuszpókusz és szemfényvesztés, azért szűnik meg a rontás, mert eleve nem is volt. Vannak dolgok, amelyek olyan fényesen világítanak a hiányukkal, hogy amellett még a nap is elbújhat. Iszonyú. Nem tudom, látta-e a fényképet arról a kanadai vadászról, aki már emeli a baseballütőt, a főkabébi pedig felnéz rá, és várja a halálos csapást. Ezt nevezik szentimentalizmusnak.
- És akkor olyat csinált, amibe belepirultam volna, ha nem lett volna akkora ricsaj, hogy amellett minden elhalványult. Megfogta a kezem, a szájához emelte, és megcsókolta, és aztán odaszorította az arcához. Tiszta szerencse, hogy pont Stig Welder lemeze forgott, a *Love Me So Sweet*, és annál elképzelni se lehet jobbat az érzelmek szempontjából, tekintve, hogy olyan erősen püfölik a nagydobot, hogy az lehetlenné tesz minden érzést és gondolkozást. Cora kisasszony sokáig az arcához szorította a kézfejemet, de az én szívemben egyetlen dolog dübörgött, a Stig Welder nagydobja.
- Cora kisasszony! Ha én egyszer tényleg nevet szerzek magamnak, az az lesz, hogy Marcel Rontache. Az pont hogy plakátra való.
- És miért Marcel? Miért nem Jean?
- Mert a Jeanból mindig az lesz, hogy Jeannot nyuszi.
- A *Slush*ban folyton változnak a fények, kék, lila, zöld, piros, és már nem csak Cora kisasszony arca játszott a legkülönbözőbb színekben a smink miatt. Rátett néhány fölösleges lapáttal. Jött egy pincér felvenni a rendelést, ő habozás nélkül pezsgőt rendelt, és a pincér rám nézett, hogy mit szólok hozzá. Rákacsintottam, és úgy vigyorogtam hozzá, mint aki azt mondja: „nem én fizetek, kis haver”, hamarosan ott volt az aszta-

lunkon egy üveg Mumm Cordon Rouge jegesvödörben, más se hiányzott. A csajok meg a pasik jó fele ismerős volt, úgyhogy lelki füleimmel szinte hallottam, hogy miket mondanak. „Mi van, Jeannot, találtál egy fejszethenet?” Komolyan mondom, nem igaz!

Olyan meleg volt, hogy levettem a dzsekit. Nem cigarettázom, és ki akartam venni egy szálát a Cora kisasszony dobozából, de ő megelőzött, rágyújtott, és bedugta a számba, és engem nem izgat, de hatvanöt évesen akkor se illik ilyet csinálni. A pezsgő hatása.

– Nehogy azt hidd, hogy megfeledkeztem rólad, Jeannot. Foglalkozom az ügyveddel. Telefonáltam egypár producernek és ügynöknek, még sok mindenkit ismerek.

Azt igyekezett a tudtomra adni, hogy nem időpocsékolás részemről, ha vele vagyok. Dicsérte a külsőmet, egyre azt emlegette, hogy megvan bennem az a delejes férfivonzó, amely annyira hiányzik a francia filmből. Mondta, mondta, mondta, és mivel az asztalok egymás hegyén-hátán vannak, közönsége is volt. Én nem bánom, ha komikus vagyok, de az mégse ugyanaz, mint ha valaki nevétséges.

– Én semmit nem várok el magától, Cora kisasszony.

– Tudom, de nincs annál szebb, mint befuttatni egy fiatal. Nagyon megértem Piafot, hogy annyit fáradozott Montand-ért és Aznavour-ért.

Szép hangja volt Cora kisasszonynak. Egy kicsit reszelős-rekedtes. Érzéki lehetett. Figyelmesen néztem, hogy megpróbáljam elképzelni, milyen lehetett. Valószínűleg finom vonású, mókásan csibészes, szeplős arca volt, és egy hajtincs folyton a homlokába lógott. A hangja nem hiszem, hogy sokat változott volna, vidám hang, amelyek mintha mindig mindenén ámuldozna, hogy jó, mennyi-mennyi meglepetés van az életben. Olyan nő lehetett, akire azt szokás mondani, hogy jó kis pipi.

– Nem unatkozol velem? Nagyon álmodozol valamin.

– Á, dehogy. Csak a zsvaj miatt. A diszkóban a nagydob visz mindent. Bumm, bumm, bumm, megfájdul tőle a fejem. Ne menjünk valami nyugisabb helyre?

– Nyugival tele a padlás, Jeannot. Nekem harminc éve csak nyugi van.

– Miért állt le olyan fiatalon, Cora kisasszony? Harminc éve még fiatal volt.

Gondolkozott, hogy mondja-e.

– Eh, most mit, nincs benne titkolnivaló. Már rég nem emlegetik, hál' istennek, még ha engem is elfelejtettek az egésszel, akkor is. – Ivott egy korty pezsgőt. – Énekeltem a megszállás alatt, ez a helyzet.

– Na és? Mindenki azt csinálta. Volt is egy nagy film egypár éve a nagy sztárokkal.

– Igen, de én nem voltam nagy sztár. Úgyhogy én rendszeren megkaptam a magamét. Nem tartott sokáig, két-három évig, de aztán tébécés lettem, és jött még három év nyugi. Úgyhogy lassan harminc éve, hogy teljes nyugi van. – Nevetett, és én vele nevettem, hogy csökkentsem a károkat. – Még szerencse, hogy van miből élnem.

Úgy értette, hogy nem szíkölködik.

– A dolgok jó oldalát érdemes nézni, Cora kisasszony, igaz, nem mindig lehet tudni, hogy melyik a jó oldal. Nem nagyon feltűnő.

– Ne hívj Cora kisasszonynak, mondd egyszerűen, hogy Cora. – Ivott egy korty pezsgőt. – Nem volt szerencsém a szerelemben. – Ebbe aztán végképp nem szerettem volna belekeveredni. – 1941-ben örülden beleestem egy alvilági pasasba. Egy Lappe utcai lokálban énekeltem, és ő volt az üzletvezető. Három kurvát futtatott, én tudtam, de mit csináljak, akkor is...

– Rontás!

Felnevetett, de csak olyan volt, mint mikor a madár rikolt.

– Igen. Rontás. Bármiből lehet költészetet csinálni, és az én műfajom meg éppen-séggel a realista sanzon volt, úgyhogy... Maga Francis Carco is írt nekem jó néhányat. Úgyhogy nem tudtam ellenállni annak az apacsképének, meg ahogy játszott a nehéz-fiút. Francis Carco járt a lokálba, ha nem is volt törzsvendég, és figyelmeztetett, hogy ne keverjem össze a reális életet meg a realista sanzont, de én nagyon is összekevertem, és mivel az én emberem Lafont-nak és Bony-nak dolgozott, és az egész társaságot kivégezték a felszabadulás után, én is megjártam. – Ivott egy kortyot, és megfélekedezett rólam. Elmerült a realista sanzonszámba, még a tuc-tuc, bumm-bumm se zavarta, és aztán egyszer csak felém fordult, és odavetette: – Tudod, engem nagyon szerettek ám. – Vádlóan mondta, mintha ugyan tehetnék én arról, hogy szerették. – Letette a poharat. – Gyere, táncoljunk!

Egy lassú szám ment, és rögtön szorosan hozzám bújtt, de láttam, hogy lehunyja a szemét, és nekem semmi közöm az egészhez. Jó erősen átkaroltam a derekát, hogy segítsek emlékezni. Ron Fisk száma ment, a *Get It Green*, és a reflektorok zöldre váltottak a nyomaték kedvéért, és mindenki bezöldült. A *Slush* hangulatfelelőse szerintem a legjobb lemezlovas, Zadiz a neve, és úgy hívják, hogy Zad. Keménykalapot és testhez simuló hosszú ujjú trikót visel, rajta foszforeszkáló csontvázat, az arca halálfejre van festve, de a mindennapi életben nős, és három gyerek apja. Csak titkolja, mert ártana a hírnevének. A *punk* angolul azt jelenti, ócska alak, és mindent ver azok közt, akik már mindenre szarnak, és totál érzéketlenek. Olyanok, mint a páriák Indiában, olyan érintetetlenek, akiket már semmi nem bír megérinteni. Ezt nevezi Chuck normaszegéses sztoicizmusnak, amikor valaki már túl van mindenben, és ezt azzal mutatja meg, hogy horogkeresztet meg más náci cuccokat visel. Zad azt terjeszti magáról, hogy kurvákat futtat, és sitten volt, de láttam múltkor a Tuileriák kertjében, a legkisebb gyerekével a nyakában, a másik kettővel kézen fogva, és úgy csinált, mint aki nem ismer. Néha én is arról álmodozom, hogy de jó lenne igazi mocsoknak lenni, megszabadulni az érzésektől. Van, aki apját-anyját megölné, csak hogy megszabaduljon magától, és ne legyen allergiás saját magára. Az első adandó alkalommal felveszem a Marcel Rontache nevet. Szívesen lennék színész, mert a színészt folyton valaki másnak nézik, belül szépen elrejtőzik, és éli világát. Egy Belmondo, egy Delon, egy Yves Montand, hogy csak az élőkről beszéljek, ők simán meg tudják őrizni a névtelenségüket, mert tehetségesen el tudják játszani, hogy ők a Belmondo, a Delon vagy az Yves Montand. Chuck erre csak megvonja a vállát, neki mindez csak menekülési kísérlet, de nem ér semmit, mert az élet mindig gyorsabban fut, mint aki fut előle.

Cora kisasszony a vállamra hajtotta a fejét, és én gyöngéden a karomban tartottam őt, mert lehet, hogy a fiúja egy igazi mocsok gané volt, és nagyon helyes, hogy agyonlőtték, de azóta eltelt harminc év, és ha segíthetek neki emlékezni, mért ne tenném? De akkor Zad feltette a *See Redet*, a fény pirosra váltott, és Cora kisasszony istenigazából beindult. Annak a számnak a leggyorsabb a ritmusa, és ő elkezdett csukott szemmel, kéjesen mosolyogva szökdécselni meg pöröggni, és csettintgetett az ujjával, és ahelyett, hogy a stricijére emlékezett volna, totál megfélekedezett magáról. Nem tudom, hogy a pezsgő vagy a zene miatt volt-e, vagy mert nagy hirtelen úgy határozott, hogy most azonnal kárpótolja magát a harmincéves nyugiért, vagy mindez együtt, mindenesetre úgy pörögött, mint egy bűgöcsiga. Úgy viselkedett, mint egy maximum húszéves, de hát mit csináljak? Nem is lett volna baj, legfeljebb megbámulják és megmosolyogják, de akkor az a mocsok Zad, hogy igazolja a hírnevét, rányomta a reflektort. Később megesküdött,

hogy nem mocsokságból csinálta, hanem mert ráismert: gyűjti a régi lemezeket, és látta is a tévében a realista szanzonek fesztiválján, és most csak sztárolni akarta, de meg vagyok győződve róla, hogy igazából meg akart felelni a mocsos görény köcsög hírnevének. Egy szó, mint száz, telibe rányomta a Cora kisasszonyra a fejképet, egy fehér fényű, erős spotlámpát. Reméltem, hogy erre csak abbahagyja, de á, dehogy, a pezsgő meg a sikerek emléke meg a harmincévnyi nyugi megtette a hatását, és mikor megérezte magán a reflektort, és látta, hogy elhúzódnak a közeléből, leállnak, és őt nézik, akkor úgy érezhette, hogy végre újra övé a színpad és a reflektorfény, és ha ez rájön valakire, akkor, azt hiszem, kész, vége, az ellen nincs orvosság. Egyik kezét a hasára tette, a másikkal meg kasztanyettázott, hogy ollé, ollé, és fogalmam sincs, mit táncolt, flamencót, paso doblét, tangót vagy rumbát, és valószínűleg ő maga sem tudta, mindenesetre tiszta erőből tekergett és vonaglott, és rázta a fenekét, és ez a legrosszabb dolog, ami megtörténhetett vele az ő korában, azt leszámítva, hogy az még rosszabb, ha valaki észre sem veszi, hogy mi történik vele. Ez már tényleg állatkínzás. Néhányan már röhhincseltek a közelében, de nem gonoszságból, hanem önvédelemből. Egyszer csak Zad felé fordult, és intett neki, az a mocsok meg rögtön fogta az adást, és leállította a lemezt, és úgy vigyorgott, mint egy hétdanos görénykirály, amikor megnyeri a búzolimpiát. És akkor egy csávó mellettem benyögte, hogy:

– Szólhatnál a nagyanyádnak, hogy állítsa le magát.

Odafordultam, hogy bepanscsoljak neki egyet, de akkor megszólalt Cora kisasszony hangja a mikrofonban:

– Ezt a sanzont Marcel Rontache-nak ajánlom.

Lebénultam. Még nem voltam Marcel Rontache, és még csak mi ketten tudtunk a dologról, és mégis, minden izmom megmerevedett, és mozdulni se bírtam, erre mondják, hogy valaki sóbálvánnyá változik.

Cora kisasszony két kézre fogta a vezeték nélküli mikrofont, Zad pedig a zongorához pattant. Gúnyos mosoly játszott a szám szögletében: mindig ezt csinálom, ha nincs mit csinálni.

*Buenos Aires-i utcán
Mandarint árul a lány.
Mozdulata mily kecses,
A hangja mily kellemes.*

Nem tudom, milyen hosszú volt a dal. Nem volt olyan hosszú, mint amilyennek éreztem, mert az ilyen esetekben átveri az embert az idő. De harminc év, az mindenképp harminc év.

*Tessék, olcsón adom...
Ó, közelben lakik?
Jó, ott meghámozom,
Ígérem, jóllakik.*

És miközben azt énekelte, hogy meghámozza, Cora kisasszony nemcsak hámozta a menyői gyümölcsöt, hanem az ajkához is emelte.

A mellettem álló sárga pólós faszfej azonnal meg is fejtette nekem a gesztus jelentését. És:

– Elég! Táncolni akarunk!

Rászóltam, hogy nem illik zavarni a művészeket. És még azt mondtam:

– Nyugi! Várjál egy kicsit! Utána majd megtáncoltatlak.

Felém lépett. A csaja, akinek akkora didkója volt, hogy annak a fele is untig elég, visszafogta, hogy ne már.

– Azzal keresed a kenyered, amivel akarod, kis haver – mondta a pasi. – De ne itt!

Annyira kedvem lett volna beverni a pofáját, hogy direkt jólesett visszatartanom magam. Mindig nagyobb élvezet, ha nem sieti el az ember.

Cora kisasszony befejezte, és jó szívvél megtapsolták. Végre lehet táncolni. Zad maga is szerette volna elkerülni, hogy folytassa, mert gyorsan visszatette a lemezt, és felkérte táncolni. Negyven frank a beugró, és a vendégek táncolni akarnak a pénzükért, nem pedig segíteni egy öreglánynak, hogy előhívja az emlékeit.

Zad zöldre állította a hangulatot, és semmi más nem látszott belőle, csak a foszforeszkáló csontváz, a halálfej meg a keménykalap, és keményen tartotta Cora kisasszonyt, nehogy megint előadjon egy magánszámot.

Cora kisasszony repesett a boldogságtól. Hátravetette a fejét, lehunyta a szemét, és dudorászott, az a mocsok Zad pedig fölé tornyosult foszforeszkáló csontváz alakjában, keménykalappal a halálfején. Ron Fisk a *Get It Greent* ordította azzal az *anschlusss* hangjával. Nem tudom, mit jelent az a szó, hogy anchluss, és nagyon őrzöm az inkognitóját, hogy akkor tudjam használni, ha valami megnevezhetetlen.

A bárpulthoz mentem, benyomtam két vodkát, és a szemem sarkából láttam, hogy Zad az asztalunkhoz kíséri Cora kisasszonyt, de sőt, még kezét is csókol neki, hogy mutassa: ő még tudja, milyen az a rég elveszett jó modor. Rohantam, rám maradt a romeltakarítás. Cora kisasszony az asztalnál állt, és kiitta a maradék pezsgőt.

– Jó, most már elég lesz, Cora kisasszony, hazamegyünk.

Imbolygott, tartanom kellett, nehogy elessen.

– Inkább menjünk valahová, ahol keringőzni lehet, tudod, azt a pörgős fajtát.

– Nem tudom, hol lehet pörgőset keringőzni, és nem is vagyok kíváncsi rá.

Integtettem a pincérnek, jött is, és Cora kisasszony ragaszkodott hozzá, hogy ő fizet, hallani sem akart róla, hogy ne ő fizessen, és én láttam, hogy kár a gőzért, már megint azt hiszi, hogy én az a másik vagyok. Biztosan megszokta, hogy fizet a szarházinak, akibe szerelmes volt, és tartozott az emlékének, hogy most is ő fizessen.

– Forog velem a világ.

Karon fogtam, és mentünk a kijárat felé. A mikrofon előtt elhaladva büntudatos kislánymosollyal lelassított, de nem hagytam, és huh!, végre kint voltunk. Beültettem a taxiba.

– Bocsánat, Cora kisasszony, elfelejtettem valamit.

Visszamentem, egy kis lökdössel átvágtam a táncolók közt, a „Szólhatnál a nagyanyádnak, hogy állítsa le magát”-os meg „Azzal keresed a kenyered, amivel akarod, kis haver, de ne itt!”-es sráchoz. A srác a legjobb volt a maga nemében, látszott rajta, hogy olyan, aki nem hagyja magát, és meg is van az ereje meg a nagy pofája hozzá, és a tejébe még szőke is volt, mint én, és a hasonlóság csak még jobban formába hozott: egyszerre kettővel leszámolni, az mindig izgalmasabb. Megpróbált egy lengővel fogadni, de én gyorsabb voltam, és akkorát bemázoltam a szeme alá, hogy azóta nem is igazi élvezet nekem a bunyó: egyszer élünk.

Azért én is beszédtem egypárat, mert volt egy haverja, aki Marokkóból vagy Algériából jött a nyakunkra, és neki nem nagyon volt kedvem odaszógni, nem vagyok rasszista. A korrektség úgy kívánja, hogy Franciaországban csak franciát üssön egy jó francia.

Már mentem kifelé, amikor egyszer csak mit látok? Hát azt, hogy Cora kisasszony nem maradt meg a taxiban, hanem visszajött, és most éppen szeretné megkaparintani a mikrofont, de Zad nem engedi, és maga a tulaj vette magának a fáradságot, és tartja vissza hátulról. Jó, persze, ő itta meg az egész üveg pezsgőt, de nemcsak amiatt volt, hanem mert az egész élete elővette, és azt már végképp nem bírta legyűrni. És ez olyan hatással volt rám, hogy már egyáltalán nem szégyelltem magam. Az is igaz, hogy ha valakinek beverjük a pofáját, az mindig javít a közérzetünkön. Zad eltartotta a mikrofont, Benno pedig, a tulaj, a kijárat felé húzta-vonta Cora kisasszonyt, és mindenki röhögött a parketten, mert ez egy ilyen világ és egy ilyen parkett. Szóval szépen zajlott a jótékonysági gálaest. Csúcsformában voltam. Odamentem, és Zad, ügyet se vetve rá, hogy Cora kisasszony is hallja, odaszólt, hogy:

– Elég volt, vidd már innen a kis csalogányodat!

Kedvesen a vállára tettem a kezem.

– Hadd énekeljen még egyet!

– Tudod, mikor? Ez nem kívánságműsor itt, bazmeg!

Bennóhoz fordultam, az orra alá dugtam az öklömet, és rögtön benne volt, hogy oké, kössünk történelmi kompromisszumot.

– Még egyet énekel, és aztán eltűntök innen, és te soha többé be nem teszed ide a lábadat. – Maga jelentette be: – Közkívánatra elénekel még egy dalt a realista sanzon csillaga...

Felém hajolt, én odasúgtam a nevet, Zad pedig belebúgta a mikrofonba:

– Cora Lamenaire!

Volt egy kis pfujolás, de a taps elnyomta, főleg a csajok tapsoltak, ők jobban zavarban voltak.

Cora kisasszony megragadta a mikrofont.

Ráirányult a reflektor, és Zad odaállt mögé. Levette a keménykalapot, és a szívéhez szorítva meghajolt, mint aki az emléke előtt tisztelget.

– Akinek ezt a dalt ajánlom, itt van a teremben...

Volt egy kis füttyögés meg huhúzás meg tapsikolás, de inkább csak a balhé kedvéért. Senki sem tudta, ki fia-borja az a Cora Lamenaire, úgyhogy talán azt hitték, hogy tényleg valami híresség. Egy csávó be is kiabálta:

– Jöjjön a Funès is! A Funèst akarjuk.

Egy másik csávó meg azt ordította:

– Fizessék vissza a beugrót!

De a többiek lepisszegték őket, és Cora kisasszony énekelni kezdte Queneau híres sanzonját, és meg kell hagyni, a hangja volt benne a legjobb.

*Sose hidd szívem
sose hidd szívem
szívem szíhvem
sose hidd szívem
nem ta ta ta ta
nem ta ta ta tart
mindig a sze sze
sze sze szerelem*

*higgyed el nekem
ilyen a szerelem
szívem szíhivem
ilyen a szerelem*

Nagy csend támadt. Megvilágította az arcát a fehér spotlámpa, és Cora kisasszony most tényleg minden részletében feltárult, és ez tiszteletet parancsolt. A szakmai tudás, az nem vész el. A dagadt Benno mellett álltam, izzadt és törölgette magát, Zad pedig hátulról Cora kisasszony fölé görnyesztette a csontvázát. És akkor Cora kisasszony felém fordult, és rám mutatott, amikor meghallottam a folytatást, én semmit se tudtam csinálni, csak annyit, hogy megpróbáltam elbújni a mosolyom mögé.

*Észak szülötte, idegen,
De ő már nekem a mindenem,
Szeretem, szeretem őt!
Szellő borzolja arany haját,
S a szívem boldogság járja át,
Szeretem, szeretem őt...*

Hirtelenjében nem is tudtam, hogy vége-e a sanzonnak, vagy Cora kisasszony azért hagyta abba, mert elfelejtette a szöveget, vagy valami olyan okból, ami nem tartozik rám, és amit egyedül ő tud. Most aztán istenigazából megtapsolták, nem csak amúgy foghegyről.

Én is tapsoltam, pláne, hogy mindenki engem nézett. Benno kezét csókolt neki, és miközben azért előzékenyen a kijárat felé kormányozta, igyekezett hájjal kenegetni, ahogy mondani szokás.

– Bravó, bravó! Minden elismerésem az öné. Ezt nevezem diadalnak. Ó, én még ismerem ezt! Nagy idők, nagy generáció! A Tabou pince meg a Rose Rouge mulató Juliette Grécóval! Azt hittem, hogy magácskának korábban volt a fénykora. – És aztán megkönnyebbülésében túl akarta szárnyalni magát, tekintve, hogy már majdnem ott voltunk a kijáratnál. – Micsoda szenzáció lenne, ha egy plakátra lehetne feltenni Piafot, Fréheldt, Damiát és magácskát, a híres...

Itt megint jött a rövidzárlat.

– Cora Lamenaire – súgtam oda.

– ...Igen, ez az! A híres Cora Lamenaire-t. Vannak nevek, amelyeket sosem felejt el az ember.

Még kezét is szorított velem, annyira pártolta a történelmi kompromisszumot.

Végre kint voltunk.